

118

בתי המשפט

- 10 -

**בבית משפט מחוזי
בתל - אביב - יפו**

ת.פ.ח
ב"ש

ב ענין: המבקשת:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ששינסקי

- נ ג ד -

המשיב:

ע"י ב"כ עו"ד מנדלמן

החלטה

1. החלטה:

- א. בפני בקשה - לפי סעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") - למעצר עד תום ההליכים של המשיב, מנימוקים המפורטים בה.
- ב. כנגד המשיב חוגש, ביום 19.7.00, לבית-משפט זה, כתב-אישום, המייחס לו מעשי אינוסה של רעייתו - עבירה על-פי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ותקיפתה בגסיבות מחמירות- עבירה על-פי סעיף 379, יחד עם סעיף 382(ב) (1) לחוק.

2. עילת המעצר:

עילת המעצר עליה סומכת המבקשת הנה, זו הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, היינו, קיומו של יסוד סביר לחשש, ששחרורו של המשיב ממעצר, עלול לסכן בטחונה של רעייתו (להלן: "המתלוננת") בפרט ואת בטחון הצבור, בכלל. עוד טוענת המבקשת, כי לחובת המשיב עומדת חוקת המסוכנות, הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(5), אשר הנטל להפרכתה מוטל על כתפיו. בנוסף, מאחר שעדי התביעה העיקריים הנם בני משפחה, קיים חשש טבוע, לפיו יש סביר להניח ששחרורו יביא לשיבוש מחלכי משפט והשפעה על עדים. לפיכך, גם לא ניתן להשיג מטרת המעצר בדרך של שחרורו בערובה.

3. קיומן של ראיות לפאורה להוכחת אשמת המשיב:

- א. גזר המטלות בין חצדדים הנה בדבר קיומן של "ראיות לכאורה להוכחת האשמה", כנדרש

בתי המשפט

- 12 -

972 3 5627438

P. 04

S. MANDELMAN. ADV

בתי המשפט

- 11 -

על-פי סעיף 21(ב) לחוק המעצרים, לענין עבירת האינוס בלבד, שכן, חמשיב אינו חולק לענין זה לגבי עבירת התקיפה בנסיבות מחמירות. לענין משמעות "ראיות לכאורה" בשלב זה, נקבע בפסק-הדין המנחה בבש"פ 8087/95, פ"ד (2) 133, 146-7 (בהרכב מורחב של תשעה שופטים), בדעת רוב, מפי הנשיא ברק:

"...ראיות לכאורה להוכחת האשמה' הן אפוא ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, בקביעת אמינות ומשקל - יוביל לראיות (רגילות) אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר... על-כן אינה נבחנת הוכחת אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, אלא רק הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה.

13. החלטתו של השופט, לענין קיומן של ראיות לכאורה, מבוססת בעיקרה על חומר החקירה כפי שהוא מצוי בתיק המשטרה... אם על-פי ראיות אלה עצמן אין סיכוי סביר להוכחת האשמה בתום המשפט, אין מקום לעצור את הנאשם עד תום ההליכים ולשלול ממנו את חירותו. אכן, בהיעדר חקירה נגדית ובהיעדר תמיכה לעמדת הנאשם מראיות ההגנה, מצבה של התביעה - הסומכת עצמה על חומר החקירה הגולמי שלה - הוא לרוב הטוב ביותר. אם גם במצב דברים זה אין סיכוי סביר לכך שעל בסיס חומר ראיות זה ניתן יהיה בסוף המשפט להוכיח כנדרש את אשמת הנאשם, אין כל צידוק לפגיעה בחירותו של הנאשם."

ברוח האמור אבחן את הראיות שהוצגו מטעם המבקשת וחאם יכולות הן לשמש כראיות לכאורה לאשמת המשיב.

ב. נבחן הראיות המתנייחסות לטענת האינוס:

(1) בהודעתה הראשונה במשטרה - מיום 16.7.00 - התלוננה המתלוננת על אלימות שהפעיל כלפיה המשיב באותו יום, לאחת שדרשה ממנו כי יעזוב ביתם. בהמשך הודעה זו גרסה, כי שלושה ימים קודם לכן, קיים עמה יחסי מין בכה, למרות שאמרה לו כי "אין לי כח ואני עייפה אז הוא תפס את הידיים שלי בידיים שלו והרים לי את הרגל... תוך כדי שהוא בתוכי אני צועקת די תפסיק וזה לא עוזר". לגרסתה, זו לא הפעם הראשונה שקיים עמה יחסי מין בכה, אך עד כה לא התלוננה.

(2) בהודעה השנייה שמסרה המתלוננת למשטרה - ביום 17.7.00 - משנשאלה מדוע הזכירה בהודעתה הקודמת נישא האונס רק לקראת סוף עדותה בנוגע למעשי אלימות, חשיבה: "לא יודעת להגיד לך. כל הזמן פחדתי לבוא למשטרה. אני נמצאת במרכז לאלימות ומשם הגעתי

בתי המשפט

- 12 -

וקיבלתי את הכוח לבוא ולהתלונן...". עוד בהמשך נשאלה, מדוע כאשר הגיעו לביתה שוטרים מסרה להם רק על תקיפתה ולא על אונס (עמ' 2, ש' 13-14), השיבה: "כי נמאס לי כל הזמן ויכוחים וריב...". עם זאת, עמדה על כך כי ארע אונס. ועוד בהמשך, משנשאלה אם בכל פעם שבעלה מבקש לקיים עמה יחסי מין היא אינה מסכימה, השיבה: "לא יש פעמים שאני מסכימה" (עמ' 2, ש' 22). ולבסוף אומרת היא: "אני חוזרת בי מהתלונה על אונס אני רק רציתי שתפחידו אותי". עוד בהמשך סרבה להשיב על השאלות חנוגעות לאונס ופרטיו, אך חזרה על הטענה בדבר קיום יחסי מין בכח עמה.

(3) לפי הודעה מס' 3 – מיום 17.7.00 – נתבקשה המתלוננת לבצע בדיקה גניקולוגית, אך סרבה בטענה "אני עובדת ואין לי זמן...".

(4) לפי הודעה מס' 4 שנגבתה מהמתלוננת ביום 17.7.00 – היא הודיעה כי מבקשת היא לספר "הכל". לטענתה, ביום 13.7.00 העירה המשיב וביקש לקיים עמה יחסי מין, היא סרבה, בטענה כי חנה עייפת, הוא התעקש וקיים עמה יחסי מין. לטענתה, התנגדותה התבטאה במילים "די תעזוב אותי...אתה לא מתחשב בי, לא צעקתי כי הילדים שלי היו יושנים...". משנשאלה מדוע לא התלוננת עד כה, גרסה, כי דאגה לילדיהם. באותה פגישה שוב סרבה לבדיקה גניקולוגית, באותה טענה, כאמור.

(5) לפי הודעתה של העובדת הסוציאלית, גבי עירית קרנצ'ר, מיום 18.7.00 – ביום 13.7.00 ביקרה אצלה המתלוננת וביקשה להוציא את שלושת ילדיה הקטינים מן הבית, שכן בשעות עבודתה אינם מוגנים ובעלח אלים כלפי בנה בן השלוש. עוד סיפרה, כי המתלוננת תארה בפניה בשעתו אלימות מילולית מצד המשיב כלפיה וכי הנו כופה עצמו עליה.

(6) לפי הודעת המשיב, מיום 16.7.00 – מתוארת מערכת יחסים עכורה בין בני הזוג, על רקע תחלואי המשיב והיותו מובטל. אשר לאונס הנטען על-ידי המתלוננת, לטענתו, אכן קיים עמו יחסי מין ביום 13.7.00, שלא אגב אונס, הגם שבדרך כלל רעיתו אינה מעוניינת ביחסים עמו ובהמשך:

"שאלה: אני אומר לך שאתה חורדת לאשתך את המכנסים והתחתון בכח ושכבת איתה לא מרצונה. מה יש לך להגידי
תשובה: כלום. בתור אשתי אני עושה את זה, אשתי לא בא לה בכלל לקיים איתי יחסי מין ולכן אני עושה זאת שבא לי כי אני לא כלב שלה. אני בתור בעל שיש לו אשה צריך לחיות כמו כולם.

בתי המשפט

- 13 -

שאלה: האם חרמת את הרגל של אשתך בכך והכנסת את איבר המין שלך לשלה אחרי שתפסת לה את הידיים עם הידיים שלך?

תשובה: לא בכך, כמו כל אדם. אני תפסתי לה את הידיים וחרמתי לה את הרגל אבל זה לא היה בכך ממש וזה היה מהרצון שלי ולא מהרצון שלה.

שאלה: האם היא ביקשה שתפסיק?
תשובה: היא ביקשה ממני להפסיק ואני הפסקתי באמצע."

גם בהודעת המשיב מיום 18.7.00, הכחיש הוא כי אנס את רעיתו ביום 13.7.00 ובפעמים נוספות בחמש השנים האחרונות. ברם, משנשאל האם אכן מקיים הוא יחסים עמה שלא ברצונה, השיב:

"תשובה: מה אני יעשה אני גבר אני לא יכול להתאפק. בתור מה אני גבר אם אני לא ישכב עם אשתי.

שאלה: אתה אומר שאתה כן שכבת אתה כשהיא לא רוצה
תשובה: בדיבור יפה ובנימוס יפה. לא בכוח..."

בהמשך חזר על האמור.

ג. מטעם המשיב הוגש תצהירה של אחותו, אשר לפיו, רעיתו של המשיב עושה בחודשים האחרונים כל אשר לאל ידה כדי לחרחיקו מביתם המשותף. לפני כחודש ימים אף טענה בפניה, כי אינה מעוניינת לחיות עם המשיב, שאינו עובד ואם לא יעזוב את הבית "אני אלך למשטרה ואפתח תיק נגדו על אונס", גם אם אין אמת בדבר.

ד. לאחר בחינת הראיות שפורטו לעיל, הגעתי לכלל מסקנה, כי לא די בראיות מטעם המבקשת לענין עבירת האונס, כדי לשמש בבחינת ראיות לכאורה לאשמת המשיב. מדובר בגרסה של המתלוננת מול גרסה נוגדת של המשיב, כאשר לאף אחת מן הגרסאות אין תמיכה חיצונית. גרסת המתלוננת מעוררת מספר תהיות: מדוע כבשה הודעתה על האונס בכלל ובפרט שעה שתארח בפני חוקרי המשטרה, בשתי הזדמנויות, דבר מעשיו האלימים של המשיב כלפיה? גם סרובה, בשתי הזדמנויות, לערוך בדיקה גניקולוגית, לבקשת משטרת ישראל - בדיקה העשויה לאשש טענתה בדבר התרחשות האונס, פועל כנגד גרסתה זו (לפי הכלל הידוע, בדבר מניעת הצגת ראיה העשויה לתמוך בעמדת בעל-דין, כיוצרת חזקה לרעת גרסתו). חרקה לתלוננתיה, היינו, סכסוך ממושך בין בני-הזוג, אשר במסגרתו מבקשת המתלוננת לסלק את המשיב מביתם המשותף, רצון העשוי להתממש אם יעצר המשיב, אף הוא מחליש גרסתה. אמנם, בדברי המשיב בחודעותיו, כאמור, יש תמיכת מה בדברי המתלוננת. ברם, לא שוכנעתי, כי ניתן להסיק מדבריו חיזוק לגרסת האונס. כל שברור מדבריו הוא, כי המתלוננת מתחמקת נתכופות מקיום יחסי מין עמו (הגם שאף לטענתה, מסכימה היא לעתים לקיומם) ואילו הוא

בתי המשפט

• 14 •

עומד על קיומם של יחסים כאלה. לא חובאה תשתית ראייתית מספקת, כדי לקבוע ולו לכאורה, אם באותם מקרים בהם מתחמקת המתלוננת מקיום יחסי מין עם המשיב, היא מתרצה לו לבסוף, או שמא מתקיימים היחסים בניגוד לרצונה. איני מוצאת, בנסיבות האמורות, לקבוע כי ניתן להסתפק בגרסאות המתלוננת לענין זה.

ה. בסיכום. המבקשת הניחה תשתית מספקת לקיומן של ראיות לכאורה לחוכחת אשמת המשיב בעבירת האלימות (תקיפה בנסיבות מחמירות), המקימה חוקת מסוכנות ומהווה עילה למעצר עד תום החליכים, אך לא בעבירת האינוס.

חלופת מעצר:

א. הוראת סעי' 21(ג) (1) לחוק המעצרים קובעת, כי כל אימת שמתקיימת עילת מעצר, שומה על בית-המשפט לבחון האם ניתן להשיג את תכלית המעצר באמצעות שחרור בערובה בתנאים מגבילים. היינו, יש לבחון אפשרות חלופת מעצר, אף במקרה בו מדובר בעבירה חמורה כגון זו שבפנינו - תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בן משפחה - עבירה המקימה, כאמור, "חזקת מסוכנות" (סעי' 21(א)(1)(ג) (5) לחוק).

ב. אשר לבחינת מסוכנותו של המשיב. המשיב ביצע עבירות אלימות כלפי המתלוננת (בכך שהכח באגרופיו בפניה ושרטה באמצעות ציפורניו). אין אינדיקציה למעשים קודמים מסוג זה, כאשר הרקע למעשה הוא דרישת המתלוננת לחוצאתו מביתם חמותה. למשיב אין כל עבר פלילי, הוא אינו אדם בריא ושובנעתי כי ניתן להבטיח את שלומה של המתלוננת, אם המשיב ימצא בתנאי מעצר בית מתאימים, בבית אביו ואו אחיו. לגבי פריטי שחרורו לתנאי מעצר מעצר בית מוחלטים, אחליט מחר, לאחר שיבדקו בני המשפחה המוצעים.

בסיכום:

חנני מורה על שחרורו של המשיב בתנאי מעצר בית מוחלטים, בתנאים כפי שיקבע בהחלטתי מחר.

**רנה משל (שהם)
שופטת**

ניתן ביום 1.8.00

במעמד: עו"ד בשם המבקשת

המשיב וב"כ עו"ד מנדלמן